

Srinakharinwirot Research and Development Journal
of Humanities and Social Sciences

Volume 17, Issue 2, July-December 2025, Pages 1 – 12 ISSN 3027-6039 (Online)

Research Article

ความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทย
ด้วยภาษาอังกฤษ

Instructors' and Learners' Needs Towards English Explanatory Narrative Skills
for Thai Classical Performances

สุทธิศิลป์ สุขสบาย¹, ธนนัทธ นาคทั้ง^{2*}, อักขิพร อุมานนท์³, ญาณวุฒิ ไตรสุวรรณ³, มานิต เทพภูมิภาพร⁴
Sutthisin Suksabai¹, Tanonrat Naktang^{2}, Auksiporn Umanont², Yarnawut Trisuwan³,
Manit Theppatimaporn⁴*

¹สาขาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

¹Department of English, Faculty of Education, Suratthani Rajabhat University.

²สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

²Department of English for Business Communication, Faculty of Science and Arts, Burapha University.

³สาขานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

³Department of Drama, Faculty of Music and Drama, Bunditpatanasilapa Institute.

⁴สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา

⁴Department of Performing Art, Faculty of Music and Performing Art, Burapha University.

*Corresponding author, e-mail: tanonratn@go.buu.ac.th

Received: 15 May 2024; Revised: 3 July 2024; Accepted: 25 July 2024

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างงานวิจัย ได้แก่ ผู้สอนและผู้เรียน จำนวน 80 คน จากสาขาวิชาศิลปะการแสดง วิชาเอกนาฏศิลป์และการกำกับลิลา คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา สาขานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปศึกษา และสาขานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ตามลำดับ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 คำนวนจากตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำบทบรรยายและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้สอนและผู้เรียนวิชานาฏศิลป์ไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 0.49) ซึ่งผู้สอนมีทักษะการเขียนและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.81) มีทักษะการอ่านออกเสียงและบรรยายเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.63$, S.D. = 0.85) มีทักษะการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.82) และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = 0.81) ตามลำดับ นอกจากนี้ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 1.17) ซึ่งประกอบด้วยความต้องการด้านทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 1.07) ความต้องการด้านทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้องอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.12) และความต้องการด้านทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 1.26) ตามลำดับ

คำสำคัญ: ทักษะการบรรยายด้วยภาษาอังกฤษ; การแสดงนาฏศิลป์ไทย; ทักษะการใช้ภาษา; ภาษาอังกฤษ เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

Abstract

This survey research study aimed to investigate the instructors' and learners' needs towards English explanatory narrative skills for Thai classical performances. The sample group was 80 instructors and learners majoring in Performing Arts; Dance Education; and Drama from the Faculty of Music and Performing Arts of Burapha University; Faculty of Music and Drama; and Faculty of Art Education of Bunditpatanasilapa Institute in semester 2 of the 2023 academic year, selected by applying the table for the sample size identification. The research instrument was a questionnaire of instructors' and learners' needs towards English explanatory script writing skills and English explanatory narrative skills for Thai classical performances. The collected data were statistically analyzed by employing frequency (f), mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), and percentage (%). The findings revealed that the overall language skills of instructors were moderate ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 0.49). Their Thai writing and arrangement skills were high ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.81), English pronunciation and explanatory narrative skills were moderate ($\bar{X} = 2.63$, S.D. = 0.85), Thai-English translation skill was low ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.82), and English writing skill was low ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = 0.81), consecutively. In addition, the overall needs of instructors and learners towards English explanatory narrative skills for Thai classical performances were high ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 1.17). They considerably need the English pronunciation skill of technical terms for Thai classical dance ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 1.07) as well as English pronunciation by standard English phonological principles ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.12), and moderately need accurate English explanatory narrative skills for Thai classical performances ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 1.26), respectively.

Keywords: english explanatory narrative skills; Thai classical performances; language skills; english for specific purposes

บทนำ

ด้วยสังคมในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และพบว่าบทบาทสำคัญของนาฏศิลป์ไทยมีเปลี่ยนแปลงไป จากอดีตที่ตอบสนองเพียงความสนุกสนานรื่นเริงของมนุษย์เพียงเท่านั้น มาเป็นบทบาททางสังคมด้านต่าง ๆ เช่น บทบาททางการศึกษา บทบาททางธุรกิจและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และบทบาทในการอนุรักษ์และเผยแพร่เอกลักษณ์ของชาติ [1] นอกจากนี้ ด้วยเหตุที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมกลุ่มต่าง ๆ ในประชาคมโลกเพิ่มมากขึ้น และในแต่ละประเทศมีการนำเสนอศิลปวัฒนธรรมของตนเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกัน ดังนั้น จึงเป็นโอกาสอันดีในการพัฒนาการแสดงนาฏศิลป์ไทยให้มีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์และเผยแพร่เอกลักษณ์ของชาติ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องหรือผู้ที่อยู่ในวงการนาฏศิลป์ไทยมีโอกาสในการพัฒนาตนเองตามความต้องการที่หลากหลาย เช่น ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ เฉพาะทาง ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสื่อกลางสากลในการถ่ายทอดเรื่องราวที่เกี่ยวกับเนื้อหาด้านศิลปวัฒนธรรมของไทยให้นานาประเทศได้รับรู้

ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง (lingua franca) ภาษาหนึ่งที่เป็นภาษาสากลหรือภาษาโลก เนื่องจากการใช้ภาษาอังกฤษแพร่หลายไปทั่วโลกและไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะในกลุ่มของเจ้าของภาษาเท่านั้น [2] ดังนั้น ในการถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ไทยจึงจำเป็นต้องมีบทบรรยายที่ถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่ถูกต้องในเวทีสากลเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยการแปลเรื่องราวจากต้นฉบับจะเป็นกระบวนการของการแปลคำหรือข้อความจากภาษาต้นฉบับ (source language) ซึ่งคือภาษาไทยไปยังภาษาฉบับแปล (target language) ที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยต้องรักษามิติความเชื่อมโยงเรื่องราวและความหมายต้นฉบับในการแปลไว้อย่างครบถ้วน และส่งผ่านสิ่งที่แปลด้วยทักษะในการสร้างภาษา (productive skill) ไปยังผู้รับสารเป้าหมายที่เป็นผู้ชมหรือคนดูที่เป็นชาวต่างชาติ หากในทางการแสดงทางนาฏศิลป์ไทยย่อหมายถึงทักษะการบรรยาย (narrative skill) ที่เป็นทักษะย่อยของทักษะการพูด (speaking skill) แบบมีต้นฉบับที่เป็นการพูดจากการอ่านต้นร่างหรือบทบรรยาย (script) ที่เตรียมมาอย่างดีแล้ว [3] ประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความเชื่อมโยงกัน ได้แก่ การออกเสียง (pronunciation) การเน้นเสียงในคำ (stress) ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค (intonation) จังหวะของเสียง (rhythm) การหยุด (pause) การเชื่อมเสียงของคำ (link) โครงสร้างไวยากรณ์ (grammatical structure) [4] นอกจากนี้ การพูดที่ดีควรมีความแม่นยำ (accuracy) คือ การพูดที่ต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและเหมาะสม และออกเสียงได้ถูกต้อง ส่วนความคล่องแคล่ว (fluency) คือ การพูดในอัตราความเร็วที่ปกติ ไม่ชะงัก ลังเล พูดซ้ำไปซ้ำมา และใช้ภาษาเชื่อมโยงกันได้อย่างราบรื่น [5] ด้วยเหตุนี้ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes: ESP) จึงมีบทบาทสำคัญและเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งสำหรับผู้คนในวงการนาฏศิลป์ไทย เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เป็นการสอนทักษะที่มีความจำเป็นต่อการนำไปใช้ประกอบอาชีพโดยเฉพาะ [6] และเป็นการสอนหรือฝึกอบรมให้กับผู้เรียนมีความสามารถเฉพาะที่จะทำงานที่กำหนดให้ไว้อย่างชัดเจนได้ โดยการสอนเกิดจากการวิเคราะห์ความต้องการในการสื่อสารเพื่อนำมาสร้างเป็นหลักสูตร [7] โดยที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจะต้องเป็นไปตามความจำเป็นและกิจกรรมทางภาษาจะต้องจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งมีสภาพการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด [8]

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) สำหรับผู้สอนและผู้เรียนนาฏศิลป์ไทยที่ใช้ประกอบการแสดงในยุคสมัยนี้จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยผู้เรียนให้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางเพื่อรับรู้ศาสตร์ทางด้านนาฏศิลป์ โดยการเรียนรู้เนื้อหาของรายวิชาด้านนาฏศิลป์จะไม่ได้เน้นการเรียนรู้เนื้อหาวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ แต่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับทักษะหรือสมรรถนะของผู้เรียนในการประยุกต์ใช้ความรู้ข้ามศาสตร์วิชาเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการประกอบอาชีพต่อไปได้เองในอนาคต [9] โดยไม่ต้องใช้ล่ามช่วยในการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะจึงเป็นสิ่งที่สถาบันอุดมศึกษาให้ความสำคัญมากขึ้น และมีความพยายามอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมให้ผู้สอนนำประเด็นที่มีลักษณะ

เป็นพหุวิทยาการไปใช้ในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ แต่ยังคงประสบปัญหาและอุปสรรค เนื่องจาก การจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยยังคุ้นชินกับการสอนเนื้อหาความรู้แบบแยกวิชาเป็นหลัก [9]

ดังนั้น บทความวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาและนำเสนอเกี่ยวกับความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยทักษะที่จำเป็น คือ ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง และทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ตามลำดับ และการศึกษาครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย เรื่อง “การศึกษากระบวนการจัดทำบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย” ระยะแรก โดยมีคำถามการวิจัย คือ ผู้สอนและผู้เรียนมีความต้องการด้านทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด

สมมติฐานการวิจัย

ผู้สอนและผู้เรียนมีความต้องการทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากขึ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนมีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative data) เกี่ยวกับความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนมีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ ดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนตุลาคม-ธันวาคม พ.ศ. 2566 ซึ่งก่อนเริ่มดำเนินการวิจัย คณะผู้วิจัยได้เสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา และได้รับเอกสารผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์รหัสโครงการวิจัยเลขที่ HU069/2566 และดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้สอนและผู้เรียนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง วิชาเอกนาฏศิลป์และการกำกับลีลา คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา สาขานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปศึกษา และสาขานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 100 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้สอนและผู้เรียนในสาขาวิชาศิลปะการแสดง วิชาเอกนาฏศิลป์และการกำกับลีลา คณะดนตรีและการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา สาขานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปศึกษา และสาขานาฏศิลป์ไทย คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการคำนวณจากตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาค่าเฉลี่ยของประชากรของศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ [10] ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 80 คน แบ่งเป็นผู้สอน จำนวน 30 คน และผู้เรียน จำนวน 50 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย การวิจัยในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตัวแปร คือ ความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนมีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

3.1 แบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำบทบรรยายและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทย เป็นภาษาอังกฤษของผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทย มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามรายข้อของแบบสอบถามความคิดเห็นกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือก่อนนำไปใช้ จำนวน 5 คน พบว่า IOC มีค่าระหว่าง 0.60-1.00 [11] และมีค่าความเชื่อมั่นภายในทั้งฉบับ (α) เท่ากับ 0.98 อยู่ในระดับดีมาก [12] แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามชนิดปลายปิด (close-ended questions) จำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย สถานะ ชั้นปีที่สอน สถาบันการศึกษาที่สังกัด ประสบการณ์ในการเขียนหรือจัดทำบทบรรยาย การแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาไทย ประสบการณ์ในการจัดทำหรือแปลบทบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษ ประสบการณ์ในการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษ และทักษะการใช้ภาษา

ตอนที่ 2 ความต้องการด้านทักษะการจัดทำบทบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ที่กำหนดค่าระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert ประกอบด้วย 2 ด้าน คือ ด้านที่ 1 ทักษะการอ่านและเขียนบทต้นฉบับภาษาไทย จำนวน 8 ข้อ และด้านที่ 2 ทักษะการแปลบทต้นฉบับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย เช่น การออกเสียง ชื่อตัวละครในมหากาพย์รามายณะที่เป็นสากล อาทิ พระศิวะ (Lord Shiva) พระวิษณุ (Lord Vishnu) พระพรหม (Lord Brahma) ทศกัณฐ์ (Ravana) พระราม (Rama) พระลักษมณ์ (Lakshmana) ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ที่กำหนดค่าระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้อง จำนวน 6 ข้อ ด้านที่ 2 ทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จำนวน 5 ข้อ และด้านที่ 3 ทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จำนวน 7 ข้อ

3.2 แบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำบทบรรยายและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทย เป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนสาขานาฏศิลป์ไทย มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามรายข้อของแบบสอบถาม ความคิดเห็นกับวัตถุประสงค์ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือก่อนนำไปใช้ จำนวน 5 คน พบว่า IOC มีค่าระหว่าง 0.80-1.00 [11] และมีค่าความเชื่อมั่นภายในทั้งฉบับ (α) เท่ากับ 0.99 อยู่ในระดับดีมาก [12] แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามชนิดปลายปิด (close-ended questions) จำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย ระดับการศึกษา ชั้นปีการศึกษา และสาขาวิชาเอก

ตอนที่ 2 ความต้องการด้านทักษะการจัดทำบทบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ที่กำหนดค่าระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert ประกอบด้วย 2 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ทักษะการอ่านและเขียนบทต้นฉบับภาษาไทย จำนวน 8 ข้อ และด้านที่ 2 ทักษะการแปลบทต้นฉบับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย เช่น การออกเสียง ชื่อตัวละครในมหากาพย์รามายณะที่เป็นสากล อาทิ พระศิวะ (Lord Shiva) พระวิษณุ (Lord Vishnu) พระพรหม (Lord Brahma) ทศกัณฐ์ (Ravana) พระราม (Rama) พระลักษมณ์ (Lakshmana) ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ที่กำหนดค่าระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้อง จำนวน 6 ข้อ ด้านที่ 2 ทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จำนวน 5 ข้อ และด้านที่ 3 ทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง จำนวน 7 ข้อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ในบทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ ดังนี้

4.1 ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำบทบรรยายและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทย จำนวน 30 คน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

(quantitative data) ด้วยการหาความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ จากตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย สถานะ ชั้นปีที่สอน สถาบันการศึกษาที่สังกัด ประสบการณ์ในการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษ ทักษะการใช้ภาษา และข้อมูลจากตอนที่ 3 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบเชิงพรรณนา โดยกำหนดเกณฑ์ของช่วงค่าเฉลี่ยและความหมายไว้ ดังนี้

4.21-5.00	หมายถึง	สูงที่สุด / มากที่สุด
3.41-4.20	หมายถึง	สูง / มาก
2.61-3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง	ต่ำ / น้อย
1.00-1.80	หมายถึง	ต่ำที่สุด / น้อยที่สุด

4.2 ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำทบทวนและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย จำนวน 50 คน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยการหาความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ จากตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ระดับการศึกษา ชั้นปีการศึกษา สาขาวิชาเอก และตอนที่ 3 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบเชิงพรรณนา โดยกำหนดเกณฑ์ของช่วงค่าเฉลี่ยและความหมายไว้ ดังนี้

4.21-5.00	หมายถึง	สูงที่สุด / มากที่สุด
3.41-4.20	หมายถึง	สูง / มาก
2.61-3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง	ต่ำ / น้อย
1.00-1.80	หมายถึง	ต่ำที่สุด / น้อยที่สุด

4.3 ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำทบทวนและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้สอนและผู้เรียนสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย จำนวน 80 คน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ด้วยการหาความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ จากตอนที่ 3 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบเชิงพรรณนา โดยกำหนดเกณฑ์ของช่วงค่าเฉลี่ยและความหมายไว้ ดังนี้

4.21-5.00	หมายถึง	สูงที่สุด / มากที่สุด
3.41-4.20	หมายถึง	สูง / มาก
2.61-3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง	ต่ำ / น้อย
1.00-1.80	หมายถึง	ต่ำที่สุด / น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยตามลำดับจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความต้องการทักษะการจัดทำทบทวนและทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้สอนและผู้เรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ดังนี้

1. ผลการสำรวจข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 50 คน เป็นผู้เรียนที่กำลังระดับปริญญาตรี จำนวน 50 คน (100.00%) เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน (40.00%) และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 30 คน (60.00%) ประกอบด้วยสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 26 คน (52.00%) สาขาวิชาศิลปการแสดง วิชาเอกนาฏศิลป์และการกำกับลีลา มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 15 คน (30.00%) และสาขาวิชานาฏศิลป์ศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 9 คน (18.00%) ตามลำดับ และผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 30 คน เป็นผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทย ที่สอนนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 21 คน (70.00%) ระดับมัธยมศึกษาหรือวิชาชีพ จำนวน 4 คน (13.33%) ระดับประถมศึกษา จำนวน 2 คน (6.67%) และอื่น ๆ จำนวน 1 คน (3.33%) สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 29 คน (96.67%) และมหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 1 คน (3.33%) นอกจากนี้ ผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยได้ประเมินตนเองเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษา ปรากฏผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการประเมินทักษะการใช้ภาษาของผู้สอน (n = 30)

รายการข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	%	แปลผล
1. ทักษะการเขียนและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย	3.60	0.81	72.00	สูง
2. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ	2.37	0.81	47.40	ต่ำ
3. ทักษะการอ่านออกเสียงและบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ	2.63	0.85	52.60	ปานกลาง
4. ทักษะการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ	2.50	0.82	50.00	ต่ำ
รวม	2.78	0.49	55.60	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยมีทักษะการใช้ภาษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 0.49) โดยผู้สอนมีทักษะการเขียนและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.81) มีทักษะการอ่านออกเสียงและบรรยายเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.63$, S.D. = 0.85) มีทักษะการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.82) และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = 0.81) ตามลำดับ

2. ผลการสำรวจความต้องการทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนและผู้สอน
วิชานาฏศิลป์ไทย ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจตอนที่ 3 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย ปรากฏผลดังตารางที่ 2-3

ตารางที่ 2 ความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยของผู้เรียน (n = 50) และผู้สอน (n = 30) วิชานาฏศิลป์ไทย (รายด้าน)

รายการข้อคำถาม (รายด้าน)	ผู้เรียน (n = 50)			ผู้สอน (n = 30)		
	$\bar{X}$	S.D.	%	$\bar{X}$	S.D.	%
ด้านที่ 1 ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้อง	3.64	1.06	72.80	3.23	1.19	64.60
ด้านที่ 2 ทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.68	1.08	73.60	3.40	1.12	68.00

รายการข้อคำถาม (รายด้าน)	ผู้เรียน (n = 50)			ผู้สอน (n = 30)		
	$\bar{X}$	S.D.	%	$\bar{X}$	S.D.	%
ด้านที่ 3 ทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.47	1.25	69.40	3.17	1.36	63.40
รวม	3.58	1.14	71.60	3.25	1.20	65.00

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้เรียนมีความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$, S.D. = 1.14) ซึ่งผู้เรียนต้องการมีทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เช่น การออกเสียงชื่อตัวละครในมหากาพย์ที่เป็นสากล อาทิ พระศิวะ (Lord Shiva) พระวิษณุ (Lord Vishnu) พระพรหม (Lord Brahma) ทศกัณฐ์ (Ravana) พระราม (Rama) พระลักษมณ์ (Lakshmana) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$, S.D. = 1.08) ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้องอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 1.06) และทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 1.25) ตามลำดับ ในขณะที่ผู้สอนมีความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 1.20) ซึ่งผู้สอนต้องการมีทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 1.12) ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, S.D. = 1.19) และทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 3.36)

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยของผู้เรียนและผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทย (n = 80)

รายการข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	%	แปลผล
ด้านที่ 1 ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้อง	3.49	1.12	69.80	มาก
1. ทักษะการออกเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย และเสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.61	1.07	72.20	มาก
2. ทักษะการออกเสียงสระเดี่ยว สระประสม ในภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.48	1.11	69.60	มาก
3. ทักษะการออกเสียงระดับคำ และ วลี ในภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.48	1.11	69.60	มาก
4. ทักษะการออกเสียงประโยคภาษาอังกฤษเป็นท่วงทำนองที่ถูกต้อง	3.45	1.14	69.00	มาก
5. ทักษะการออกเสียงเพื่อเชื่อมคำ วลี และประโยคภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.41	1.17	68.20	มาก
6. ทักษะการออกเสียงคำ วลี และประโยคภาษาอังกฤษใจความต่อเนื่องที่ถูกต้อง	3.49	1.17	69.80	มาก
ด้านที่ 2 ทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.57	1.07	71.40	มาก
7. ทักษะการออกเสียงชื่อตัวละครในการแสดงนาฏศิลป์ไทยประเภทโขนด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.54	1.10	70.80	มาก
8. ทักษะการออกเสียงชื่อตัวละครในการแสดงนาฏศิลป์ไทยประเภทละครด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.61	1.11	72.20	มาก

รายการข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	%	แปลผล
9. ทักษะการออกเสียงชื่อเรื่อง หรือ ชื่อตอน ในการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.53	1.06	70.60	มาก
10. ทักษะการออกเสียงชื่อภาษาท่าทางในการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.61	1.10	72.20	มาก
11. ทักษะการออกเสียงชื่อสถานที่ในเรื่องราวการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.58	1.03	71.60	มาก
ด้านที่ 3 ทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	3.36	1.26	67.20	ปานกลาง
12. ทักษะการเกริ่นนำเรื่องราวการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ	3.40	1.29	68.00	ปานกลาง
13. ทักษะการอธิบายทิศทางของเรื่องราวการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ	3.35	1.28	67.00	ปานกลาง
14. ทักษะการบรรยายเรื่องราวการแสดงนาฏศิลป์ไทยแบบภาพรวมด้วยภาษาอังกฤษ	3.34	1.25	66.80	ปานกลาง
15. ทักษะการบรรยายอากัปกริยาของตัวละครในการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ	3.40	1.27	68.00	ปานกลาง
16. ทักษะการบรรยายท่ารำและการเคลื่อนไหวของตัวละครในการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ	3.39	1.31	67.80	ปานกลาง
17. ทักษะการบรรยายข้อมูลเฉพาะในการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ เช่น คติความเชื่อ วัฒนธรรม ภูมิหลังที่มาของการแสดง	3.34	1.24	66.80	ปานกลาง
18. ทักษะการสื่อสารเรื่องราวและข้อมูลในการแสดงนาฏศิลป์ไทยให้แก่ผู้ชม เช่น เนื้อหา น้ำเสียง อารมณ์ จังหวะ และท่วงท่าของการบรรยาย เป็นต้น	3.28	1.23	65.60	ปานกลาง
รวม	3.46	1.17	69.20	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้สอนและผู้เรียนมีความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยของผู้เรียนและผู้สอนวิชานาฏศิลป์ไทยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 1.17) ประกอบด้วยความต้องการด้านทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เช่น การออกเสียงชื่อตัวละครในมหากาพย์ที่เป็นสากล อาทิ พระศิวะ (Lord Shiva) พระวิษณุ (Lord Vishnu) พระพรหม (Lord Bhrama) ทศกัณฐ์ (Ravana) พระราม (Rama) พระลักษมณ์ (Lakshmana) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 1.07) ความต้องการด้านทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้องอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.12) และความต้องการด้านทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 1.26) ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยสามารถสรุปผลและอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ได้ดังนี้

ความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนมีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 1.17) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการประเมินตนเองของผู้สอนเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษาในภาพรวมที่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 0.49) โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทักษะการอ่าน

ออกเสียงและบรรยายเป็นภาษาอังกฤษของผู้สอนที่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.63$, S.D. = 0.85) เพียงเท่านั้น เนื่องจากทักษะจำเป็นเหล่านี้มีความสำคัญและมีความจำเป็นที่ทั้งผู้สอนและผู้เรียนนาฏศิลป์ไทยสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพและใช้ในการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษได้จริง [6] และสอดคล้องกับความสามารถเฉพาะเกี่ยวกับงานด้านนาฏศิลป์ไทยที่ถูกกำหนดให้ไว้โดยตรงอย่างชัดเจน [7] จึงเป็นเหตุผลประการสำคัญที่ทำให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีความต้องการด้านทักษะการบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทยตามลำดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความต้องการด้านทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เช่น การออกเสียงชื่อตัวละครในมหากาพย์ที่เป็นสากล อาทิ พระศิวะ (Lord Shiva) พระวิษณุ (Lord Vishnu) พระพรหม (Lord Brahma) ทศกัณฐ์ (Ravana) พระราม (Rama) พระลักษมณ์ (Lakshmana) อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 1.07) เนื่องจากเป็นทักษะที่อยู่บนพื้นฐานของความต้องการเร่งด่วนและตามสภาพปัจจุบันของผู้เรียนที่จำเป็นต้องปฏิบัติงานในสถานการณ์ชีวิตจริงและต้องสื่อสารตัวละครที่เป็นสากลให้แก่ผู้ชมหรือคนดูที่เป็นชาวต่างชาติ และพอมีภูมิหลังความรู้เรื่องรามายณะมาบ้าง จึงต้องการกิจกรรมพัฒนาทักษะการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะทางนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด [8] สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Mai Tran Thi Thanh [13] ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ ส่งผลให้เกิดปัญหาในการแปลความในเนื้อหารายวิชา และผู้สอนก็ไม่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้

ความต้องการด้านทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้องอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 1.12) เนื่องจากทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการที่ถูกต้องเป็นปัญหาและอุปสรรคส่วนใหญ่ของผู้เรียนชาวไทย ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการออกเสียงตามทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติผู้เรียนอาจจะยังไม่สามารถจำแนกหรือออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยจึงมักเลือกใช้เสียงที่ตนเองคุ้นเคย และเสียงที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยมาใช้แทนในเสียงภาษาอังกฤษ [4] แต่ต้องคำนึงถึงโครงสร้างไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ในบริบทนั้น และการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง [5]

ความต้องการด้านทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 1.26) เนื่องจากผู้สอนและผู้เรียนเป็นผู้มีความรู้ด้านเนื้อหาวิชานาฏศิลป์ไทยดีอยู่แล้ว สอดคล้องกับผลการประเมินตนเองของผู้สอนเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษาด้านทักษะการเขียนและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยที่อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.81) ผู้สอนและผู้เรียนจึงมีความต้องการทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพิ่มเติม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความขาดแคลนผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในเนื้อหารายวิชาที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจเกี่ยวกับประสบการณ์ในการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นภาษาอังกฤษ พบว่า มีผู้สอนเพียงร้อยละ 30 เท่านั้นที่มีประสบการณ์ดังกล่าว โดยในทางปฏิบัติส่วนใหญ่ พบว่า ผู้สอนด้านทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษในหลักสูตรไม่ใช่ผู้สอนวิชาภาษาไทยโดยตรง เป็นเพียงแค่ผู้ที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เท่านั้น สอดคล้องกับการศึกษาของทตทริยา เรือนคำ และยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน [14] ที่กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนมีคำถามหรือข้อสงสัยเกี่ยวกับเนื้อหารายวิชาที่มีความลึกซึ้งและเฉพาะเจาะจงมากขึ้น ผู้สอนจึงไม่สามารถอธิบายหรือให้ข้อมูลเฉพาะเหล่านั้นให้ผู้เรียนเข้าใจได้ เช่น เรื่องราว อากัปกิริยาของตัวละคร ท่ารำและการเคลื่อนไหวของตัวละคร ข้อมูลเฉพาะในการแสดงนาฏศิลป์ไทย และการสื่อสารอารมณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษาความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ ทำให้เห็นว่านาฏศิลป์ไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเป็นอย่างมาก และมีบทบาทต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ทั้งในด้านบทบาททางการศึกษา บทบาททางธุรกิจและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และบทบาทในการอนุรักษ์และเผยแพร่เอกลักษณ์ของชาติ เป็นต้น [1] การอนุรักษ์ สืบสาน ต่อยอดและถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ไทยให้เป็นที่รู้จักในยุคดิจิทัล

สมัยใหม่ บุคลากรในแวดวงนาฏศิลป์ไทยจึงเป็นกลุ่มบุคคลกลุ่มแรก ๆ ที่ควรมีความสามารถในสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่เป็นภาษาสากลและถูกใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลก [2] ที่จะทำให้ผู้คนทั่วโลกได้รู้จักนาฏศิลป์ไทยอันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติที่ทรงคุณค่าให้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสำหรับผู้สอนและผู้เรียนนาฏศิลป์ไทยจึงเป็นสิ่งที่สถาบันอุดมศึกษาควรให้ความสำคัญเพิ่มเติมจากที่เคยเป็นมา [9] และควรพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนและรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนนาฏศิลป์ไทย เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับผู้เรียนในการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการประกอบอาชีพต่อไปได้เองในอนาคต เช่น รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนาฏศิลป์ไทยพื้นฐาน รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับโขนละครไทย รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนาฏศิลป์ไทยเบ็ดเตล็ดและนาฏศิลป์สร้างสรรค์ รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับการบรรยายนาฏศิลป์ไทยในเวทีระหว่างประเทศ รายวิชาการนำเสนอการแสดงนาฏศิลป์ไทยเชิงวิชาการ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย เรื่อง “การศึกษากระบวนการจัดทำทบบรรยายภาษาอังกฤษสำหรับการแสดงนาฏศิลป์ไทย” เพื่อศึกษาความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนมีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาขั้นตอนนี้ คือ สารสนเทศด้านความต้องการของผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษที่นักวิจัยในฐานะผู้สอนสามารถนำไปวางแผนเพื่อออกแบบหลักสูตรฝึกอบรม กิจกรรม สื่อการสอน ตำราเรียน หรือหลักสูตรการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะให้แก่ผู้สอนและผู้เรียนนาฏศิลป์ไทยเพื่อพัฒนาทักษะการบรรยายการแสดงนาฏศิลป์ไทยด้วยภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะของผู้เรียนอย่างแท้จริงในฐานะบุคคลที่สามารถช่วยอนุรักษ์และเผยแพร่องค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติผ่านการแสดงนาฏศิลป์ไทยได้ต่อไปในอนาคต อีกทั้ง สถาบันการศึกษาที่มีหลักสูตรด้านนาฏศิลป์ไทยสามารถนำข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยไปเป็นแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีทักษะบูรณาการด้านนาฏศิลป์ไทยและภาษาอังกฤษ เป็นการเตรียมผู้เรียนให้มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วในงานของตนเองและเปิดกว้างในการประกอบอาชีพไม่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้นแต่ยังเป็นการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมกับการประกอบอาชีพตามความเชี่ยวชาญของตนเองในตลาดโลกโดยมีภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือช่วยอำนวยความสะดวกและส่งต่อโมทัศน์ด้านศิลปวัฒนธรรมและนาฏศิลป์ไทยให้แก่ผู้คนทั่วโลก

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณแหล่งทุนวิจัยจากงบประมาณอุดหนุนการวิจัย ประเภทเงินรายได้ส่วนงานคณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี ประจำปีงบประมาณ 2566 ที่ได้สนับสนุนทุนการศึกษาวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- [1] กัญชพร ดันทอง. (2561). มุมมองของนาฏศิลป์ในปัจจุบัน. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์วิชาการ วิจัย และงานสร้างสรรค์*, 5(1), 123-143.
- [2] มั่นหนา พันธุ์ดี. (2560). การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล: กระบวนการในการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับบริบทของไทย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 15(2), 41-52.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/174899>
- [3] พรณทิพา เชนศรี. (2561). การพัฒนาศิลปะการพูดในที่ชุมชนด้วยหลักพุทธจิตวิทยา “พละ 5”. *วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 4(2), 65-74. https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jmhs1_s/article/view/257764

- [4] ปรียา โนแก้ว, และประนุท สุขศรี. (2548). *ข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ* (รายงานวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- [5] Spratt, M. (2005). *The TKT teaching knowledge test course*. New York: Cambridge University Press.
- [6] Widdowson, H. G. (1983). *Learning purpose and language use*. New York: Oxford University Press
- [7] Munby, H. (1982). *Analyzing teaching for intellectual independence*. Lanham, MD: University Press of America.
- [8] Smoak, R. (2003). What is english for specific purposes?. *English Teaching Forum*, 8, 22-27.
- [9] พลิสา สุนทรเสวต. (2561). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ในศตวรรษที่ 21. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 14(2), 1-26.
https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jla_ubu/article/view/242327
- [10] ศิริชัย กาญจนวาสี, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์, และดิเรก ศรีสุโข. (2559). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [11] พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- [12] ศิริชัย กาญจนวาสี. (2545). *ทฤษฎีการประเมิน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [13] Thanh, M. T. T. (2016). A survey on problems in studying ESP faced by the IT students at South-East Vocational College, Dong Nai Province, Vietnam. *Humanising Language Teaching*, 18(1), 1-8.
<http://old.hltmag.co.uk/feb16/mart06.htm>
- [14] ทัดทริยา เรือนคำ, และยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน. (2559). การสำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพัฒนการบึงพระพิบูลย์โลก. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง*, 5(2), 77-94.
<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JLPRU/article/view/73346>